

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 20 lutego 2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt II C 67/19 oddalił powództwo (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. przeciwko K. K..

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył powód, zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

1. naruszenie art. 6 k.c. poprzez niewłaściwą wykładnię i przełożenie ciężaru dowodu na stronę powodową;
2. naruszenie przepisów art. 207 k.p.c. poprzez w przypadku istnienia wątpliwości dotyczących dokumentacji kredytowej nie skorzystanie przez Sąd z instrumentów, o których mowa w art. 207 § 3 k.p.c.;
3. naruszenie art. 230 k.p.c. poprzez nieuznanie faktów za przyznane oraz brak uzasadnienia, dlatego odmówiono przyznania faktów wobec braku sprzeciwu strony pozwanej;
4. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i stąd niewłaściwą ocenę ich mocy i wiarygodności oraz poprzez błąd w ustaleniach faktycznych uznanych za podstawę wyrokowania i nie rozpatrzenie dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego;
5. naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. - poprzez nierozpoznanie przez sąd istoty spraw;
6. nierówne traktowanie stron.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda całości roszczenia dochodzonego pozwem, względnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Pozwana, w odpowiedzi na wniesioną apelację, wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto pozwana wniosła o oddalenie wniosków dowodowych powódki o dopuszczenie dowodu z dokumentów dołączonych do apelacji powoda jako spóźnionych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i skutkowałą uchynieniem zaskarżonego wyroku zaocznego i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia, w tym również rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W ocenie Sądu Okręgowego, zaskarżone orzeczenie nie poddaje się weryfikacji w toku instancji. Zapadłe rozstrzygnięcie nie może się ostać w obrocie prawnym, dlatego że Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy.

Pojęcie „istoty sprawy”, o którym mowa w art. 386 § 4 k.p.c., dotyczy jej aspektu materialno-prawnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że do nie rozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy. W szczególności chodzi zaś tutaj o różnego rodzaju zaniedbania, które w ogólnym rozrachunku polegają na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania albo pominięciu merytorycznych zarzutów stron przy jednoczesnym bezpodstawnym przyjęciu, że istnieje przesłanka materialno-prawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 1936 r., C 1839/36, Zb. Orz. 1936, poz. 315; postanowienia SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, opubl. OSNC Nr 1/1999 poz. 22; z dnia 15 lipca 1998 r., II CKN 838/97, opubl. baza prawna LEX Nr 50750; z dnia 3 lutego 1999 r.,

III CKN 151/98, opubl. baza prawna LEX Nr 519260 oraz wyroki SN z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, opubl. OSP Nr 3/2003 poz. 36; z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, opubl. baza prawna LEX Nr 178635.; z dnia 12 listopada 2007 r., I PK 140/07, opubl. OSNP Nr 1-2/2009 poz. 2 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2007 r., I ACa 209/06, opubl. baza prawna LEX nr 516551 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. I ACa 486/12). Inaczej mówiąc „nierozpoznanie istoty sprawy” oznacza uchybienie procesowe sądu I instancji polegające na całkowitym zaniechaniu wyjaśnienia istoty lub treści spornego stosunku prawnego, przez co rozumie się nie wniknięcie w podstawę merytoryczną dochodzonego roszczenia, a w konsekwencji pominięcie tej podstawy przy rozstrzyganiu sprawy. Oceny, czy Sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy, dokonuje się zaś na podstawie analizy żądań pozwu, stanowisk stron i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy, wydając zaskarżone rozstrzygnięcie, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania, bowiem w żaden sposób nie odniósł się do dowodów załączonych do pozwu. Z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, iż Sąd I instancji doszedł do przekonania, że strona powodowa nie wykazała wezwania pozwanej do zapłaty, udzielenia terminu oraz wypowiedzenia umowy, jak również nie przedstawiła żadnych dowodów na spełnienie warunków wypowiedzenia oraz zaleganie przez pozwaną ze spłatą rat. Na tej podstawie Sąd Rejonowy uznał, iż powód nie wykazał wymagalności roszczenia.

Analiza akt sprawy doprowadziła Sąd odwoławczy do przekonania, iż Sąd Rejonowy zaniechał przeprowadzenia postępowania dowodowego. Powód załączył do wniesionego pozwu umowę o kredyt gotówkowy nr (...) zawartą z K. K., a także dokument zawierający szczegółowy wykaz odsetek karnych i umownych, działań mediacyjno-upominawczych, zestawienie wpłat oraz opłat za pakiet usług bankowych.

Pozwana mimo, że otrzymała odpis pozwu wraz z załącznikami (zwrotne potwierdzenie odbioru odpisu pozwu z podpisem pozwanej –k. 24) , w toku postępowania przez Sądem I instancji nie podniosła żadnych zarzutów, nie zakwestionowała żądania pozwu ani co do zasady ani też co do wysokości.

Pomimo wezwania do osobistego stawiennictwa pozwana nie stawiała się także na rozprawie w dniu 20 lutego 2019r. , nie złożyła żadnych wyjaśnień i nie zakwestionowała żądania pozwu.

Sąd I instancji nie odniósł się w żaden sposób do załączonych dokumentów i poprzestał na lakonicznym stwierdzeniu, że przedstawione przez powoda okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości co do wypowiedzenia i wymagalności umowy, zatem wydając wyrok zaoczny Sąd nie zastosował dyrektywy art. 339 § 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy, zaś stwierdzone uchybienie skutkowało koniecznością wydania orzeczenia kasatoryjnego w oparciu o art. 386 § 4 k.p.c. i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, celem ponownej oceny dochodzonego przez powoda roszczenia, po uprzednim zbadaniu stosunku prawnego łączącego strony, dokumentów przedstawionych przez powoda na okoliczność skuteczności wypowiedzenia umowy oraz wymagalności roszczenia – także dołączonych do apelacji .

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy rozstrzygnie również ponownie o całości kosztów zarówno postępowania pierwszoinstancyjnego, jak i – z mocy art. 108 § 2 k.p.c. – postępowania przed Sądem II instancji.